

ПЕРЕДМОВА

Першу історію цієї книги було написано майже 20 років тому: в лютому 2006-го. Тоді мій викладач і наставник у журналістиці Олекса Підлущкий запропонував мені підготувати матеріал до Дня святого Валентина. Я довго думала, що це могло би бути. Інтерв'ю із зірковою парою? Репортаж із тематичного заходу? І тут мені спало на думку дослідити особисте життя когось із відомих українців минулих років. Так з'явилася історія про Івана Мазепу й Мотрю Кочубей, яка вийшла на сторінках «Правди України».

День Валентина минув. А інтерес до історій відомих українців лишився. Я захистила кандидатську дисертацію з історичних наук і продовжила свої дослідження. І що глибше я в них занурювалася, то ширше починала дивитися на постаті, які творили історію України 100, 200, 1000 років тому. Безкровні портрети з підручників історії та літератури оживали, постаючи справжніми людьми, які жили й кохали на нашій землі. Виявилось, що доньки Ярослава Мудрого не просто укладали політичні альянси з правителями сусідніх держав, а проживали особисті, досить емоційні історії. А такі канонічні персони, як Тарас Шевченко, Марко Вовчок, Леся Українка, Іван Франко, мали складні й часом болісні взаємини.

Вивчаючи та описуючи досвід наших предків, я була сповнена цікавості й натхнення. Але відчувала: цього

замало. Адже досвід, чужий чи власний, існує для того, аби чогось навчити. Аби можна було винести з нього уроки. Але як саме це зробити — тоді мені не було зрозуміло.

Згодом я здобула психологічну освіту, розпочала власну практику. І в якийсь момент помітила: запити моїх клієнтів мало чим відрізняються від ситуацій, у яких опинялися герої моєї незавершеної книги. Минають роки, а принципи формування стосунків лишаються незмінними. Люди, незалежно від сторіччя, у якому живуть, сваряться й пробачають, жертвують собою і чинять аб'юз, прагнуть недосяжного і зневажають завойованих, обирають знайомий типаж партнера й повторюють колишній сценарій стосунків.

Так досвід наших предків трансформувався у практичний посібник із психології взаємин. На сторінках цієї книги я підсвічую поведінкові патерни героїв, аби читачі могли впізнати свої, та вказую практичний шлях до їх пропрацювання, щоб, керуючись цією «мапою», кожен міг дістатися до пункту призначення під назвою «гармонійні стосунки».

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

КНЯГИНЯ ОЛЬГА:

МУДРА, ХИТРА ТА СВЯТА

Була вона предвозвістницею християнської
землі, як денниця перед сонцем,
як зоря перед світанком. Адже вона
саяла, як місяць уночі; так і вона світилася
серед язичників, як перли в грязі...

Нестор Літописець, «Повість минулих літ»

Ольга народилася на зламі IX й X століть. Згідно із записами Нестора Літописця, її батько був простим селянином, човновим перевізником. Разом вони жили на Псковщині. З юних років Ольга допомагала батькові в його роботі.

Легенда розповідає, що одного разу Ольга, як завжди, веслувала річкою. Аж раптом на березі з'явився ошатно вбраний парубок. Він покликав її до себе та відрекомендувався Ігорем із роду Рюриковичів, які правили в той час у Русі. Княжич сказав, що йому потрібно на інший берег, й Ольга погодилася його переправити. Поки пливли, Ігор розповів, що зі своїми підданими приїхав до псковських лісів, аби розважитися мисливством на куницю. Але, захопившись, зовсім не помітив, як прудкий звір завів його в незнайомі місця.

Коли човен приплив до берега, Ігор не квапився прощатися. Натомість спробував схилити Ольгу до

близькості, але отримав від дівчини рішучу відмову. До того ж вона нагадала Ігорю, що він майбутній князь, а отже, його вчинки мають бути прикладом і законом для людей. Мудрість і самоповага Ольги вразили княжича.

САМОПОВАГА

Жінка з високим рівнем самоповаги завжди чітко усвідомлює свої фізичні й емоційні межі. Вона здатна відстоювати їх без почуття провини або страху, незалежно від того, княжич перед нею чи ні. І саме це є основою її психологічної безпеки, адже дає змогу розпізнати аб'юз, маніпуляції і врешті зробити вибір на користь себе.

Через деякий час опікун Ігоря, князь Олег, вирішив одружити хлопця. Але той не схотів і слухати ні про яких кандидаток. Натомість попросив знайти та привезти йому горду веслувальницю. Оскільки тогочасні звичаї не ставили обмежень щодо походження дружини майбутнього князя, Олег легко виконав це прохання. Й Ігор з Ольгою побралися.

Згодом Олег помер, а повноправним правителем Русі став Ігор. Молодий князь мав захищати власні володіння від нескінченних зазіхань із боку сусідів і водночас завойовувати нові території для своєї держави. Тож правитель здійснив низку вдалих походів, зокрема й на Царгород, що принесло йому славу та визнання, а Русі — добробут і благополуччя.

Ольга теж не стояла осторонь державних справ. Вона активно цікавилася внутрішньою і зовнішньою політикою, була в курсі всіх процесів. І коли Ігор запитував її думку, завжди давала слухну пораду. Згодом у подружжя народився спадкоємець, якого нарекли Святославом.

За час свого князювання Ігор підкорив численні племена, щоразу накладаючи на них велику данину. Одним із таких було плем'я древлян. Треба зауважити, що древляни довше за інших не хотіли коритися завоювникові й визнавати його головування. Пам'ятаючи про це, Ігор вирішив провчити вперте плем'я, змусивши платити подвійний розмір данини. Древлянам ледь вдалося назбирати все, що вимагав київський князь. А коли вони врешті віддали данину, то почали бідувати. Їм стало зрозуміло, що вони не виживуть, якщо князь щоразу оббиравиме їх до нитки. І тоді вони вирішили влаштувати Ігореві пастку.

У 945 році князь знову пішов до древлян по данину. Він її зібрав і відправив зі своїми воїнами до Києва, а сам лишився з невеликою купкою дружинників під Коростенем. Саме тоді древляни й напали на його обоз. Убили охоронців, а самого Ігоря схопили. Для князя була приготована особливо жорстока кара. Месники прив'язали Ігоря до двох молодих дерев, після чого розрубали мотузки, які втримували схилені стовбури. Дереву швидко випрямилися, потягнувши за собою Ігоря, та розірвали його тіло навпіл.

Звістка про смерть князя швидко долетіла до Києва й тяжко вразила Ольгу.